

[Johs. Hansen.]

Forbindelse med de Problemer, det her drejer sig om.

Bemærkningerne til Lovforslaget udtrykker jo ogsaa noget i Retning af Forhaabninger af samme Art. De samme Bemærkninger skyder Hensynet til den i Øjeblikket raadende Mangel paa Arbejdskraft i Forgrunden eller dog ret stærkt frem som Motiv for Lovforslagets Fremsættelse. Det er naturligvis ogsaa et Synspunkt, der kan anlægges. Men naar Synspunktet bliver anlagt nu; kan det vel bedst gøres ud fra den Betragtning, at dette Lovforslag haster, at vi maa have det nu, det maa laves hurtigt og maaske saa lidt primitivt. Der er ikke Tid til at vente, til alle de Problemer, som vedkommende Kommission arbejder med, eller som jeg tænker mig at de arbejder med paa dette Omraade, er blevet nøje gennemdrøftet. Det kan være Begrundelsen for en Slags Hastelov, men ikke for en Ordning af varig Karakter. Hvis der er Tale om en mere varig Ordning, kan det ikke være saadan, at det er Mangel paa Arbejdskraft, der skal være det afgørende for, hvorledes man ønsker at fastsætte disse Skattelempelser. Det afgørende maa være, at det er rigtigt, at det er Retfærdigheden saa nær som muligt; Beslutningen maa træffes ud fra et Retfærdighedshensyn over for de paagældende Skatteydere. Det maa afhænge af, hvordan disse Ægtepars Skatteevne er i Forhold til andres Skatteevne. Den positive Virkning af, at en Hustru i et Ægteskab er selverhvervende, er let nok at se. Det er saa og saa mange Tusinde Kroners større Indkomst for vedkommende Ægtepar. Men den negative Virkning: hvor meget reduceres Værdien af den større Indkomst som Følge af, at Hustruen paa Grund af sit Selverhverv ikke paa samme Maade som ellers er til Raadighed for Hjemmet, er vanskelig at paavise. Ved en varig Ordning bliver det imidlertid nødvendigt at søge at vurdere den saa rigtigt, som man er i Stand til det. En Kendsgerning er det, at denne Virkning ogsaa er der, og man kan ikke naa en varig Ordning paa dette Omraade, mener jeg, uden at man søger at naa frem til den rigtige Afvejning, den rigtige Vurdering af alle de Problemer, der melder sig i den Sammenhæng. Det vil sige, at skal man naa til en Ordning, der skal gælde i Fremtiden, maa man vel afvente, hvad Kommissionen naar til paa dette Omraade efter en grundig Undersøgelse, og saa haabe paa, at der med Tiden vil komme et Lovforslag, der tager Hensyn til de forskellige Momenter, der her kan være Tale om.

At der maa gøres noget, det er givet. Det vilde være nødvendigt at gøre det af Retfærdighedsgrunde, selv om Antallet af selverhvervende Kvinder var ret ringe, men da Antallet nu er meget betydeligt, da det kan tælles i Titusinder, og da det i det lange Løb vil være stigende, da det er et Forhold, der er bestemt ved de nuværende Samfundsforhold, bliver det saa meget mere paakrævet, at man søger ad Aare at naa til en Ordning her, der kan være tilfredsstillende for disse Ægtepar i Forhold til andre Skatteydere. Jeg vil derfor sige, at vi kan tiltræde denne Ordning som gældende for 1 Aar, men vi haaber paa, at det maa lykkes af Hensyn til disse Skatteydere nogenlunde snart at komme til en Ordning af varig Karakter.

Der er i Lovforslaget givet Regler for Børnefradragene efter ganske de samme Linier, som gjaldt efter den Lov, der blev vedtaget i Marts Maaned i Aar, og som altsaa gælder for indeværende Aar. Mit Parti kan medvirke til Gennemførelsen af disse Fradragsregler denne Gang ligesom sidst, men jeg vil gerne i denne Forbindelse erindre om, at vi sidste Foraar, da vi drøftede disse Børnefradrag — og ogsaa drøftede dem i Udvalget —, fra vor Side gik ind for, at der blev vist de Hjem et særligt Hensyn, der havde Børn over 18 Aar, hvis Uddannelse fortsat var en Byrde for vedkommende Hjems Økonomi. Spørgsmaalet blev drøftet i Udvalget, og vi udtalte os derom i Betænkningen paa følgende Maade, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere. Vi sagde:

„Mindretallet er Tilhænger af en Ændring i Fradragsreglerne,“ — altsaa for Børnefradragene — „saaledes at der under Hensyn til de Uddannelseskraav, der belaster Hjemmenes Økonomi, ogsaa indrømmes Fradrag for Børn efter deres fyldte 15de Aar. Da saaledes ændrede Regler ikke kan komme til Anvendelse ved Skatteligningen for 1946—47, stiller man dog intet Forslag herom, men har i Udvalget givet Udtryk for det ønskelige i, at en Ændring paa dette Omraade gennemføres saa betids, at Skatteskemærne forud for næste Aars Indkomstansættelse kan tage Hensyn hertil.“

I det Lovforslag, der foreligger til Behandling nu, er der ikke taget Hensyn til disse Ønsker, og dersom det er den højtærede Ministers Tanke at være imødekommende her, havde det dog været naturligt at vise denne Imødekommenhed gennem det Lovforslag, hvor Børnefradragsreglerne for det kommende Aar i øvrigt bliver fastsat.